

La Timp - interviu

Maria Podari

...pomul cu flăcări în vârfuri, sub privirile astrului, adoarme și el, odată cu zorii cuvântului, tras mai aproape de inimă... din colțul odăii, Timpul, cheamă la interviu:

- care a fost rolul tău pe pământ!
- la înșirat de idealuri, la scenă deschisă... te-ai prins?
- câte lucruri ai dus până la destinație!
- făcuta-am culcuș, dorului, dragului, pe chipul vocabulei și multe izbânzi,
- ajuns în piața antică a dimineților tale...ce-ai dăruit lumii!
- toate șansele Jiului, Vanei și ultimul strop al nădejdi - că sunt!
- ce ai șters din calendare... în ani!
- lupta cu tăcerile, fața, ochii și inima!
- în călătoriile tale - ai însemnat întrebări!
- pe toată tabla înmulțirii, cu bucurii dăruite, lăsând în urme florile-n creștere!
- la izvoarele cunoașterii ți-ai spălat tâmpilele, gândul?
- până la ultimul nasture, nu am ajuns...cu desăvârșirea - am vatra plină de vreascuri...
- ai fost și copil și bătrân - unde-ai rămas cu însemnarea neștiinței?
- am tânjit după ploile gândului, uneori, am odihnit la umbră de Om, încercănat de virtuțile soarelui...
- bun!
- acum scrie... sau mai bine îngroașă și subliniază cu verde - speranțele...
- văd Drumul Mare, de la poalele Vanei, pe mama și tata... în Vâlcu!...desăvârșindu-mi avutul, avântul!...lasă!..
- e bine!
- acum poți muri într-o uitare de sine...și m-am trezit cu un maldăr de litere-n poală...
- ...ce minunat și darnic - e timpul și cât merităm! - îl trec la urgențe!...